

šením zákona ze dne 21. dubna 1932, čís. 54 sb. z. a n. přijímání vkladů na vkladní knížky, a nesejde na tom, že ustanovení § 41 stanov nebylo pojato do § 2 stanov. To se zajisté doporučovalo za účelem přehlednosti, ale nestalo-li se tak, nelze tvrditi, že se ustanovení § 41 stanov netýká předmětu podnikání. Na stěžující si společenstvo se tudíž vůbec nevztahuje ustanovení článku XLIV řečeného zákona, a nelze proto mluvit o opoždění opovědi aneb o změně stanov. Předmět podnikání měl býti již při původním zápisu společenstva do společenstevního rejstříku zapsán podle § 9 čís. 2 nařízení ze dne 14. května 1873, čís. 71 ř. z., a to v plném rozsahu, a nestalo-li se tak, nezbyvá než doplniti zápis v naznačeném směru. S tohoto hlediska není tudíž závady, aby nebylo vyhověno žádosti o doplnění zápisu ve společenstevním rejstříku a bylo proto rozhodnuto jak se stalo.

Čís. 12387.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Nárok zaměstnance proti (bývalému) zaměstnavateli na náhradu škody, ježto zaměstnavatel opomenul vykonati přihlašovací povinnost uloženou mu zákonem ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., jest uplatňovati na pracovním soudě.

V případě § 42 zák. o pracovních soudech jest příslušnost okresního soudu výlučná.

(Rozh. ze dne 23. února 1933, R II 47/33.)

Žalobou, zadanou na krajském soudě, domáhala se žalobkyně na svých bývalých zaměstnavatelích, u nichž byla jako služka, náhrady škody proto, že opomenuli vykonati přihlašovací povinnost, uloženou jim zákonem o sociálním pojištění ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc procesnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu o věci jednal a ji rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil k rekursu žalovaných napadené usnesení a rozsudek prvního soudu i s předcházejícím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud seznal, zkoumajе z podnětu přípustného rekursu žalovaných sporné spisy, že napadené usnesení i rozsudek prvního soudu s celým předcházejícím řízením trpí zmatečností podle § 477 čís. 3 c. ř. s., jež není sice v rekursu vytýkána, k níž však jest přihlížeti z úřadu, neboť sborový soud, který tento spor v první stolici projednal a rozsudek vydal, se otázkou své věcné příslušnosti vůbec nezabýval, ač se pro něj nemohl státi věcně příslušným ani výslovnou úmluvou stran, a

odvolací soud uvedené zmatečnosti nepostřehl. Žalobkyně se domáhá na žalovaných jako na svých bývalých zaměstnavatelích, u nichž byla zaměstnána jako služka, náhrady škody proto, že opomenuli vykonati přihlašovací povinnost uloženou jim zákonem o sociálním pojištění ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n. Jde tudíž zřejmě o spor naznačený v §§ 1 a 2 e) zákona o pracovních soudech ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n., totiž o spor ze služebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklý mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, pro nároky vzniklé z příslušnosti žalobkyně k sociálně-pojišťovacímu ústavu, při čemž však věc nenáleží před obligatorní rozhodčí soudy sociálně-pojišťovacích ústavů podle zákona čís. 221/1924 sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 184/1928 sb. z. a n., ježto sociálně-pojišťovací ústav není tu stranou. Zákon ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n., nabyvši účinnosti dnem 1. ledna 1932, stanoví v §§ 1 a 4, že pro takové spory jsou výlučně příslušnými pracovní soudy pokud se týče zvláštní oddělení okresního soudu pro spory pracovní. Pokud není pro ten který soudní okres zřízen pracovní soud, ani oddělení okresního soudu pro spory pracovní, náležejí tyto spory podle § 42 jmenovaného zákona k věcné příslušnosti okresních soudů, ať byla žaloba podána za trvání pracovního, služebního neb učebního poměru či až po jeho skončení a ať jest hodnota předmětu sporu jakákoliv. I příslušnost okresních soudů jest v těchto případech výlučná a dobrovolné podrobení se příslušnosti jiných soudů nemá právních účinků. V souzeném případě byla žaloba podána dne 17. června 1932, tedy již za platnosti zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. Oba žalovaní mají podle spisů své bydliště i provozovny v obvodě okresního soudu v B., pro kterýžto soudní okres není zřízen ani pracovní soud ani oddělení okresního soudu pro pracovní spory. Z toho plyne, že pro tento spor byl v době podání žaloby podle § 42 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. věcně příslušným soud okresní, a to výlučně. Sborový (krajský) soud, který tuto rozepři projednal a v ní rozsudek vydal, ač byla žaloba podána již za platnosti zákona o pracovních soudech čís. 131/1931 sb. z. a n., byl pro ni nezhojitelně nepřislušným, jeho rozsudek i předcházející řízení jsou proto zmatečné podle § 477 čís. 3 c. ř. s. a touto zmatečností je stíženo i napadené usnesení odvolacího soudu.

Čís. 12388.

Vysvítá-li teprve z rekursu povinného proti povolení exekuce, že zabavené požitky, které dostává jako pensista od Pensijního ústavu, jsou podle § 46 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. vyloučeny z exekuce, nemohlo k této nové okolnosti v rekursním řízení býti přihlíženo, nebylo však závady, by rekurs povinného nebyl posuzován a vyřízen jako návrh na zrušení exekuce.

Rozhodnutí o útratách dovolacího rekursu proti usnesení rekursního soudu, jež návrh na povolení exekuce k rekursu povinného neprávem zamítl, jest vyhraditi rozhodnutí prvního soudu o zrušení exekuce.

(Rozh. ze dne 23. února 1933, R II 49/33.)